

מכאן אומר הרב, ניתן ללמוד שחסד אמיתי הוא חסד שאינו מוגבל רק למשפחה והחברה הקרובה. החסד מיועד לכל פונה ודורש ולכל נזקק וכמו שכותב רבי שלמה אבן גבירול בספרו "מבחר פנינים" שער חסד: ' ואמרו עשה חסד עם מי שראוי לו ועם מי שאינו ראוי לו. כי אם יהיה ראוי לו תשימה במקומו. ואם לא יהיה ראוי לו תהיה אתה ראוי לו. כי הבורא צוּך לעשות הטוב והחסד'. בצורת חיים קהילתית כקבוץ או אפילו ישוב קהילתי ישנה דאגה רבה לחברי הקהילה ובהחלט זה מבורך אולם חשוב להדגיש, שחסד עושים גם לאלה שאינם חברים שלנו או שייכים לקבוצה או לקהילה.

"הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלקיך"

ימים אלו, ימי הספירה אנו נדרשים לעשיית חסד. ימים אלו דורשים אהבת חנם. ההצהרה של "הא לחמא עניא" שבה פתחנו את ליל הסדר, שבאמצעותה הזמנו כל דורש צריכה ללוות אותנו בכל עת וזמן. השאיפה לעשיית חסד גם עם מי שאינו מוכר ואינו חבר זו הגשמה של חסד אמיתי.

ערוב תחומין

מתוך מגוון המצוות שעשינו לפני הפסח קבענו ערוב תחומין. להלן ברצוני 'לרענן' את ההלכות המרכזיות הקשורות לערוב זה.

הקדמה – תחום שבת

איסור יציאה מתוך התחום מפורש בתורה עוד לפני מתן תורה וכך נאמר:

ראו כי ה' נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו ביום השביעי.

השבת מאפשרת לאדם להיות קבוע במקומו בביתו, עם משפחתו. ביציאת מצרים נצטוונו לקדש את החודש. לאחר מכן מבשרת פרשת המן, שגם למקום יש קדושה ויש לו לאדם לשבות בביתו ובמקומו. תחום שבת הוא שטח העיר, ועוד 2000 אמה (960 מ' לכל כיוון). אם אדם גר בבית מבודד, יכול הוא ללכת 2000 אמה לכל כיוון. מכאן שרשאי אדם ללכת ממקומו בשבת ממזרח למערב או ממזרח למערב עד קילומטר.

ערוב תחומין

אם אדם מעוניין ללכת 3000 אמה לכיוון מזרח, יכול הוא להעתיק את מקום מגוריו כך שנקודת האמצע ממנה ימדוד 2000 אמה תהיה במרחק של 1000 אמה מביתו. להעתיק זה קוראים "ערוב תחומין". כך מתערב תחום ביתו הקבוע בתחום החדש. לאחר התקנת העירוב, יהיה לו מותר ללכת לצד מזרח 3000 אמה, ואילו לצד מערב 1000 אמה בלבד.

מהו ערוב תחומין?

אדם מניח מזון שתי סעודות בתוך אלפים אמה ממקום מושבו ונחשב הדבר כאילו זה 'מקום שביתתו' לאותה שבת. תנאי הכרחי וחשוב שהערוב יהיה בתוך אלפים אמה (960 מטר) ממקום מושבו. מי שהולך לאחוזת אתרוג או למקומות שונים במרכז שפירא חייב להניח ערוב תחומין.

שמואל שפירא

מבקש אתה שמואל שאספר לך את שעבר עלי בשואה, ויודע אתה שאפילו לילדי לא ספרתי על כך, כי לא רציתי להעיב על שמי חייהם את משא האסונות והפגעים שאפפוני. זוכר אתה בודאי כשחליתי בארץ ואושפזתי בבית החולים של "מלבן", באת אתה לבקרני ואני מיררתי בבכי, רצית לעזור לי, אך לא יכולתי לספר לך על מסכת חיי האומללה אותה עברתי בשואה, רק בכיתי ובכיתי בשברון לב ואתה עמדת בחוסר אונים ולא יכולת לעזור.

אחרי ששמעתי מרותי בתי שהיא קראה על השואה בעירנו מצאתי עוז לדבר עמה ועם שאר ילדי על הנראות שעטו עלי, על אחי ואחיותי, על ההורים ועל כל יהודי עירנו. לא אספר לך בצורה מסודרת, גם לא אספר לך את כל שעבר עלי כי עדיין ישנם דברים שאיני יכולה לחשוב עליהם אפילו עכשיו. נולדתי בעיר שורני שבצ'כוסלובקיה בשנת 1927, להורי אדן ומרגיט טרוצר, והייתי בתם השנייה אחרי אחותי אלה שנולדה שנתיים לפני, היו לי עוד שני אחים ועוד שתי אחיות צעירות אסתי והקטנה ביותר רוזי, פעוטה בלונדינית ועיניה ירוקות, יפיפיה שובבה ומלאת מרץ. משפחתנו הייתה אמידה והיו אצלנו שתי משרתות גויות, מבשלת יהודיה ו"פרוילן" גרמניה שתפקידה היה לדבר אתנו בשפה הגרמנית.

בית הספר היסודי היה יהודי ובגלל מיעוטם של התלמידים למדו כמה כתות יחד. בתיכון למדנו בבית הספר הממשלתי ובשבת היינו פטורות מלכתוב, העוזרות הגויות היו מביאות לנו את ילקוטנו. אהבנו מאד את ארץ מולדנו וכשנפטר הנשיא מסריק הצטערנו ושמנו סרט שחור על שרוולנו. היהודים נחשבו לאנשים מכובדים, ובדרך כלל היו התלמידים היהודים מצטיינים בלמודיהם. כל זה התהפך כאשר אחרי הסכם מינכן בשנת 1938 סופח חלק מסלובקיה לשלטונה של הונגריה, התחילו לרדוף את היהודים להחרים את רכושם והיה זמן שאבינו ברח לבודפשט, בקשר לזה נזכרתי במה שקרה לנו הילדים אבל אספר זאת אחר כך.

נזכרתי במה שקרה לאחיותי אלה ורוזי הקטנה, ברחובות שורני היו מציקים ליהודים וקוראים אחריהם "יהודי מלוכלך", יום אחד רואה אחותי הגדולה אלה, את רוזי הקטנה עומדת על כסא ליד החלון הפונה לרחוב הראשי וצועקת לעוברים ברחוב: "יהודי מלוכלך, יהודי מלוכלך"

אחותי אלה נזדעזעה, הורידה את רוזי מן הכסא ואמרה לה: "רוזי אנחנו יהודים", "אנחנו יהודים! רוזי הקטנה רצה אל אמנו תוך שהיא בוכה ואמרה: "אלה מעליבה אותי ומקללת אותי היא אומרת שאני יהודיה!".....

אחותי הגדולה אלה הלכה ברחוב ואז עבר שייגץ אחד וקרא לעומתה: "יהודיה מסריחה", אלה לא נשארה חייבת התנפלה עליו ודקרה אותו במטריה שבידה, השייגץ הגברתן זרק אותה לתעלת המים הסמוכה לכביש ולולא יהודי שעבר במקום והציל אותה הייתה טובעת.

מאותו יום ואילך לא הלכה אחותי לבית הספר, היא רצתה לנסוע לפלשתינה מולדת היהודים. אולם הרב של שורני וראש הישיבה שהייתה מפורסמת בכל מרכז אירופה, אליו פנה אבא ושאל בעצתו, פסק שאסור לה, לאחותי לנסוע לארץ ישראל כי שם ישנה סכנה שתהפוך לחילונית, וכך

במשך חצי שנה ישבה אלה בבית ולא הלכה לבית הספר. רק אחרי חצי שנה הסכימו ההורים ואלה עלתה לארץ ישראל וכך נצלה ממוראות השואה.

אנחנו נשארנו בעיר, המצב הלך והחמיר, אולם בסלובקיה בחלק שלא הועבר להונגרים התחיל מסע ההשמדה, יהודים בהמוניהם הועברו למחנות ההשמדה, היו כאלה שניסו לברוח להונגריה. בן דודי רובי שהיה עדיין ילד צעיר הוברח אל ביתנו ואסור היה שיוודע הדבר לשלטונות, אבא ואמא נסעו לבודפשט כדי לעזור לקרובינו שברחו לשם, ואני נשארתי בבית עם הילדים הצעירים ועם רובי. לפתע דפיקות בשער: "משטרה!", "משטרה!", מה אעשה ברובי שהוא מסלובקיה? ראיתי בחצר חבית הכנסתי את רובי לחבית, מהר, מהר ופתחתי את השער לשוטרים, הם הפכו את כל הבית ולא מצאו יהודי סלובקי ואז כאשר נאשו ויצאו לחצר יצא רובי מן החבית, כולנו נלקחנו למשטרה, וכיון שהייתי הבוגרת בין הילדים חקרו אותי באכזריות והפליאו מכותי, חוזרים שוב ושוב על אותה שאלה: מי הילד הזה ומאין הוא בא? חזרתי ואמרתי שהוא אחי ושמו רובי טרוצר, מדוע אין הוא רשום בתעודות? חזרו ושאלו, ושוב מכות וסטירות, ואז אמרתי: הילד הזה הוא בן בלתי חוקי של אבא. השוטרים נבוכו ושחררו אותנו.

כן, לא ספרתי לך שבבית הסמוך גרה משפחת בראון, היה להם בן, כן, הוא היה בחור צעיר יפה, למד בישיבה והצטיין בלימודיו, שמו היה שרגא, היינו משוחחים רבות, שרגא תמיד עודד אותי שהנה המצב בודאי יוטב כי ה' לא יעזוב את עמו והישועה לא תאחר לבוא. השיחות עם שרגא מאד עודדו אותי והייתי שותה בצמא את דבריו.

כן, אבא עשה מאמצים רבים להציל את קרובינו והעביר אותם מסלובקיה לבודפשט שם שכר להם דירות והמציא להם תעודות מזויפות, ודאג להעביר להם מזון ותמיד העבירם מדירה לדירה בבודפשט, את משפחתו כבר לא הצליח להציל.

יום אחד החלטנו לנסות ולהחביא את רוזי שלנו הקטנה אצל העוזרת שעבדה אצלנו אליה היתה רוזי שלנו קשורה מאד, בלילה לקחנו אבא ואני את רוזי לביתה של העוזרת בכפר, דפקנו על דלתה ואבא בקש ממנה שתיקח אליה את ילדתנו, אבא יתן בידה סכום כסף גדול והיא תעבור עם הילדה למקום מרוחק שאין מכירים אותה בו, ותציג את רוזי כבתה שלה, וכך תציל אותה. ההפצרות לא עזרו, היא פחדה וסירבה לנו.

בחודש ניסן 1944 נלקחנו לבית החרושת ללבנים, כל היהודים, וכעבור כמה ימים הועלינו על קרונות הבקר והוסענו לאושוויץ.

על הסבל הרב שעבר עלינו בקרונות, על מגלה ועל הסבל הרב במחנה אושוויץ לא אדבר, כי קראתם ושמעתם על כך רבות, דבר אחד אוסיף, כשירדנו מקרון הרכבת ונדחפנו לכוון של מגלה, החזקתי את אסתי אחותי על ידי, אמא בלי אומר ודברים לקחה ממני את אסתי ואמרה לי "תאמרי שאת בת שבע-עשרה", וכך נלקחה אמה והאחים הקטנים לתאי הגזים ואילו אבא ואני נלקחנו למחנה העבודה. במחנה, התנדבתי לעבוד בניקוי בתי השימוש כי זה היה סמוך למחנה הגברים והצלחתי לזרוק פתקים ולקבל פתקים וכך נודע לי שאבא עדיין נמצא בחיים וגם מחברי שרגא קבלתי פתקים ובהם דברי עודד ותקווה.

הועברתי ממחנה עבודה אחד למשנהו, מחנה פלאשוב, ומחנות בגרמניה בהם עבדנו בבתי חרושת לנשק. על המחנות כבר נכתב ועל כן לא אספר, רק על כמה מקרים שקרו לי.

בתשעה באב קבלנו בבקר פרוסת לחם עבשה. מנת היום, לא אכלתיה ושמרתיה לסוף הצום, אך לעת ערב גליתי שנגנבה.

ביום הכפורים של אותה שנה. עבדנו בגרמניה בבית חרושת ליצור חלקי אוירונים, כאשר עזבה ה"קאפו" את אולם הייצור התחלנו לשיר את תפילות יום הכפורים בעל-פה כפי שזכרנום. לפתע, נכנסה המפקחת הגרמניה, תמהה שאלה מה אתן שרות? ענינו שאנו מתפללות, אמרה המפקחת: "במצב כזה יכולות אתן עדיין להתפלל"? ויצאה.

שואל אתה אותי האם לא התייאשתי? לא אמרתי לעצמי הקדוש-ברוך-הוא הוא דואג לי וכל מה שיבוא עלי אודה לו, כאילו הוא מחזיק בידי ומוליך אותי, לא, לא היו לי ספקות בכך.

כאשר התקרבו הרוסים ואנו היינו באותה עת במחנה אושוויץ, הצעידו אותנו הגרמנים ברגל, ב"צעדת המוות" לברגן-בלזן בעיצומו של כפור החורף, הייתי כבר חלשה מאד ובנות עירי גררו אותי ועזרו לי להמשיך (כולן מתו ברעב ובטיפוס בברגן-בלזן), יום אחד ירד שלג רב והקור היה נורא ואנו לבושות בבלולי סחבות, השומרים הסכימו שנישן ברפת עזובה בדרך, אולם האכר בעל הרפת לא הסכים שגם אני אכנס כי: "אינו רוצה לטפל בגוויה בבקר".

למחרת, כשהתחלנו ללכת, התברר לי שנעל אחת שלי נעלמה, ידעתי שלא אוכל להמשיך כך והשומרים יירו בי למוות, פתאום בהמשך הדרך גליתי נעל עזובה, שהתאימה לרגלי, וכך המשכתי בדרך לברגן-בלזן.

גם שרגא היה בדרך במצעד המוות והיה עמו גם אביו, גם הם לא קבלו כל אוכל בדרך, ואז כשראה שרגא גינת ירקות בצד הדרך סר אליה כדי להביא מן הירקות לאביו החולה, הוא נורה בידי השומרים ונהרג במקום.

הגענו לברגן בלזן, לא ניתן לנו אוכל ולא שתייה והאנשים מתו לאלפיהם מרעב ומגפת הטיפוס, יצאתי לחצר ואכלתי את עשב השדה ושתיתי מי בויץ אחר הגשם.

יום אחד יצאתי לחצר, כרעתי על ברכי, נשאתי את ראשי לשמיים ואמרתי: "רבוננו של עולם אתה רצית שאשאר בחיים אז מדוע אינך דואג שאוכל להשאר בחיים"?.....

כעבור עשר דקות נשמעה חריקת זחלי הטנקים של הצבא האנגלי שנכנס למחנה.

בודאי יודע אתה כי נלקחתי לבית החולים ושהיתי בו כחצי שנה,

לא איני יודעת כיצד ולמה אך הכל ממנו יתברך ועמו גם כל התשובות.

הטקס לציון יום השואה והגבורה יתקיים אי"ה

ביום ראשון אור לכ"ח ניסן תשס"ט (11.4.10)

בשעה 19:50 ליד האנדרטה.

מומלץ להצטייד בלבוש חם

הורים מתבקשים לשמור על ילדיהם לבל יפריעו במהלך הטקס.

לאחר הטקס – בשעה 20:45 - במועדון לחבר

לימוד משניות

שיחה מאת 4 אחיות.

עובדי החוץ

שלומית קראוס

עובדי החוץ מתבקשים להעביר בהקדם האפשרי להנה"ח טופסי 106 לשנת 2009.
חברים שעבדו בשנת 2009 אצל מספר מעסיקים מתבקשים להעביר את הטפסים מכל המעסיקים.
תודה מראש

מרפאת השיניים

עד הודעה חדשה, כל פנייה בנושא מרפאת השיניים יש להפנות לסילבי רימון.

הפסח מאחורינו, ואנו מזמינים אתכם לצמיחה, רענון והתחדשות בארבעה מפגשים.

בואו לגלות עולם פנימי וקסום באמצעות **קלפי הקס"ם** - עם שמחה כהן ונסיה,

קלפי קסם ככלי טיפולי והעברת מסרים רבי השפעה, תוך התנסות במשחק וחוויה ייחודית.

מפגש ראשון ביום א', 25/04/2010 בשעות 17:00-21:00,

ומה אומרות כפות ידיך? - סדנה מרתקת עם הרב דר' גיל טבעון, לגילוי הפוטנציאל ויכולות ההגשמה העצמית.

מפגש ראשון ביום ב' בתאריך 26/4/2010 בשעות: 9:00-13:00.

תקשורת דרך המגע - סדנה לעיסוי תינוקות, המשלבת מפגש חוויתי להורים וילדיהם.

מפגש ראשון ביום ד' בתאריך 12.5.10 בשעות: 18:00-21:00.

שיאצו ותנועה - מגע הוא שפה שבאמצעותה ניתן להעביר ריפוי ואהבה במהירות בקלות ובהנאה. להורים וילדים בגילאי 6-9.

מפגש ראשון ביום ד' בתאריך 26.5.10 למשך 6 מפגשים.

מצונן? סובל מדלקת אוזניים? יש פיתרון! סדנה חד יומית לטיפול בנרות הופי,

לשחרור סתימות וחסימות פיזיות באוזניים, והקלה לכאבי אוזניים וראש.

מפגש ראשון - ביום ד' בתאריך 9.6.10 בשעות: 16:00-21:00.

מן הדליקה ההיא/ חיים גורי

מן הדליקה ההיא, אשר שרטה גופכם המעונה והחרוך,
נשאנו אש - לפיד מאיר לנשמתנו,
ובה הדלקנו את שלהבת החירות,
עמה הלכנו בקרבות על אדמתנו.
את מכאובכם, שאין לו אח במכאובים,
יצקנו לברזל-חוצבים ומחרשות חדות-שיניים;
את עלבונכם הפכנו לרובים;
את עיניכם למגדלור-ספינות, קרבות בַּלַּיִל - -

ממשואות עירכם ההרוסה
נטלנו אבן מפויחת ומנותצת,
והיא הפכה לאבן-הפינה ואבן-המסד,
לאבן-החומה אשר אינה נפרצת.
שירכם, אשר נחנק בשלהבות,
עלה פורץ בפי פלוגות-המחץ כמו נדר,
ועימדו עלו העוז והכבוד,
והתקווה העתיקה אשר אינה אובדת -

נקמנו את מותכם המר והבודד
באגרופנו, שכבד הינו וחם הוא;
לגטו השרוף הקמנו פה גל-עד,
גל-עד חיים, אשר לנצח לא ייתמו.

